

РЕШЕНИЕ

№ 8508

гр. София, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110149819 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал. 1, във вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК от М. И. П. срещу „А.с.в.“ ЕАД за признаване за установено по отношение на „А.с.в.“ ЕАД, че М. И. П. не дължи принудително изпълнение на сумата 2145,67 - главница по изпълнителен лист от 28.01.2015 г., издаден по заповед за изпълнение по ч.гр.дело №3534/2015 г. по описа на СРС. Ищецът твърди, че въз основа на изпълнителния лист е образувано изп.дело №904/2015 г. по описа на ЧСИ с рег. №***, с взыскател ответника. Счита, че поради бездействието му са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок, поради което правото на принудително изпълнение е погасено.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение; давността е прекъсната; предприети са действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От изп. дело №904/2015 г. и изп. дело №99/2018 г., и двете по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ, с взыскател „А.с.в.“ ООД (с настояща правноорганизационна форма ЕАД) и длъжник М. И. П., се установява, че първоначално е образувано изп. дело №904/2015 г. по Молба вх. рег. №007625 от 05.02.2015 г. на ответното дружество, съгласно която заявява принудително изпълнение срещу ищеца въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч.гр. дело №3534/2015 г. по описа на СРС. Видно от тази молба и противно на твърденията на ищеца взыскателят е посочил конкретен изпълнителен способ – запор върху трудово възнаграждение на длъжника, който да бъде приложен. Установява се, че с изп. лист от 28.01.2015 г. по ч.гр.дело №3534/2015 г. по описа на СРС, като издаден въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК, ищецът е осъден да заплати на ответника сумата 2145,67 лева- главница, ведно със законна лихва от 23.01.2015 г. до изплащане на вземането, и 292,01 лв. -съдебни разноски.

Наложен е заповед върху трудово възнаграждение на длъжника на 10.02.2015 г., когато е получено съобщението от третото задължено лице- чл. 450, ал.3 от ГПК, а на 11.02.2015 г. е връчена на длъжника покана за доброволно изпълнение и заповедта за изпълнение.

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притежание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др. Тъй като по реда на чл. 418, ал. 5 от ГПК съдебния изпълнител е връчил заповедта за изпълнение, а в срока по чл. 414 от ГПК не се твърди и не се доказва длъжникът да е възразил срещу дължимост на сумите, поради което съдът приема, че заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 26.02.2015 г.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (вж. ТР №3/28.03.2023 г. по т.д. №3/2020 г., ВКС). В тази връзка от изп. дело №904/2015 г. се изяснява, че на 17.02.2016 г. вискателят е поискал извършване на конкретно изпълнително действие срещу длъжника – заповед върху трудово възнаграждение и върху банкови сметки на длъжника. Тази молба е подадена в срока по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, а заповед е наложен на 30.03.2016 г. и на 19.07.2017 г.върху трудово възнаграждение, с което действие по изпълнението се прекъсва теклата в полза на длъжника давност за вземането по изп. лист.

С Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК са

дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на осн. овластяване по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ, като в случая молба, по която е образувано изп. дело е редовна.

Съдът отчита, че перемпцията по чл. 488, ал. 1 т. 8 от ГПК е без значение за погасителната давност. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността, но двата правни института са различни и имат различни правни последици. Давността изключва правото на принудително изпълнение, а перемпцията не го изключва. Обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да зачете перемпцията. Следователно изтеклият срок по чл. 488, ал. 1 т. 8 ГПК в хода на изпълнителното производство и настъпването на перемпцията нямат отношение към въпроса за изтичането на срока за погасителната давност и погасено ли е правото на принудително изпълнение, удостоверено в изпълнителния лист.

Предвид гореизложеното нова погасителната давност започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие – 19.07.2017 г., който срок поначало изтича на 19.07.2022 г. Искова молба е подадена на 13.09.2022 г. За периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл. /69 дни/, давностните срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. С оглед на спирането на давността през 2020 г. на това обективно основание в конкретния случай петгодишния давностен срок не е изтекъл към датата на предявения иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК (вж. Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС за релевантния момент, до който длъжникът може да отрича съществуването на правото на принудително изпълнение), поради което исковата претенцията като неоснователна подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, ищецът трябва да заплати на ответника деловодни разноски за възнаграждение на юрисконсулт, което съдът определя в минималния размер по чл. 25 от НЗПП – сумата 100 лв.

Мотивира от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. И. П., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „А.с.в.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че С.П.Б., с М. И. П., с ЕГНЛ:*****, не дължи принудително изпълнение на „А.с.в.“ ЕАД, с ЕИК:*****, на сумата 2145,67 - главница по изпълнителен лист от 28.01.2015 г. по ч. гр. дело №3534/2015 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА М. И. П., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „А.с.в.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 100,00 лева – съдебни разноси.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____